

Zbiór Orzeczeń

Sprawa T-194/13

United Parcel Service, Inc. przeciwko Komisji Europejskiej

Konkurencja – Koncentracje – Rozporządzenie (WE) nr 139/2004 – Usługi międzynarodowe ekspresowej dystrybucji niewielkich przesyłek w EOG – Przejęcie TNT Express przez UPS – Decyzja uznająca koncentrację za niezgodną z rynkiem wewnętrznym – Prawdopodobny wpływ na ceny – Analiza ekonometryczna – Prawo do obrony

Streszczenie – wyrok Sądu (czwarta izba) z dnia 7 marca 2017 r.

1. *Postępowanie sądowe — Skarga wszczynająca postępowanie — Wymogi formalne — Zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów — Zarzuty prawne niepodniesione w skardze — Ogólne odesłanie do innych pism załączonych do skargi — Niedopuszczalność*

[regulamin postępowania przed Sądem (1991), art. 44 § 1 lit. c); regulamin postępowania przed Sądem (2015), art. 76]

2. *Koncentracje przedsiębiorstw — Postępowanie administracyjne — Poszanowanie prawa do obrony — Przysłuchanie przedsiębiorstw — Obowiązek podania przez Komisję do wiadomości danego przedsiębiorstwa wersji końcowej modelu ekonometrycznego przyjętej przed wydaniem zaskarżonej decyzji*

(rozporządzenie Rady nr 139/2004, art. 18 ust. 3; rozporządzenie Komisji nr 802/2004, art. 13 ust. 4)

3. *Konkurencja — Koncentracje — Postępowanie administracyjne — Zbytnia krótkość terminów pośrednich wyznaczonych w ramach postępowania — Uwzględnienie wymogu szybkiego działania, w celu oceny przestrzegania prawa do obrony*

(rozporządzenie Rady nr 139/2004; rozporządzenie Komisji nr 802/2004)

1. Zobacz tekst orzeczenia.

(zob. pkt 192)

2. Poszanowanie prawa do obrony jest zasadą ogólną prawa Unii Europejskiej przewidzianą w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, która musi być gwarantowana we wszystkich postępowaniach, w tym w postępowaniach prowadzonych przez Komisję w dziedzinie koncentracji. Podobnie zasada kontradyktoryjności, która stanowi element prawa do obrony, wymaga, by dane przedsiębiorstwo miało w trakcie postępowania administracyjnego możliwość przedstawienia w skuteczny sposób swego stanowiska w kwestii prawdziwości i znaczenia powoływanych okoliczności faktycznych oraz w kwestii dokumentów, na których podstawie Komisja oparła swe twierdzenie o istnieniu naruszenia.

W tym względzie analiza ekonometryczna, jaką użyła Komisja w swej decyzji uznającej rozpatrywaną koncentrację za niezgodną z rynkiem wewnętrznym została oparta na modelu ekonometrycznym różnym od tego, który był przedmiotem kontryktoryjnej debaty prowadzonej w toku postępowania administracyjnego. W istocie o ile z pewnością można podkreślić wiele podobieństw między końcowym modelem ekonometrycznym a modelami dyskutowanymi w toku postępowania administracyjnego, o tyle pozostaje faktem, że wprowadzone zmiany nie mogą zostać uznane za nieistotne.

Komisja nie może zatem twierdzić, że nie miała obowiązku podania do wiadomości danego przedsiębiorstwa wersji końcowej modelu ekonometrycznego przyjętej przed wydaniem zaskarżonej decyzji.

W konsekwencji prawo danego przedsiębiorstwa do obrony zostało naruszone z tym skutkiem, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, ponieważ przedsiębiorstwo to wystarczająco wykazało nie to, że w razie niezastnienia tej nieprawidłowości proceduralnej treść zaskarżonej decyzji byłaby inna, lecz to, że mogło mieć możliwość, nawet jeśli ograniczoną, zapewnić sobie lepszą obronę, gdyby dysponowało przed wydaniem tej decyzji przyjętą przez Komisję końcową wersją modelu ekonometrycznego.

(zob. pkt 198–200, 205, 209, 210, 215)

3. Ocena poszanowania prawa do obrony w kontekście kontroli koncentracji winna z uwzględniać wymóg szybkiego działania, który charakteryzuje ogólną systematykę rozporządzenia nr 139/2004 w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw.

(zob. pkt 219)